

1. Zwemmen!

‘Jongens, zijn jullie klaar?’ Mama roept onder aan de trap. Yes, eindelijk, we gaan! Vlug pak ik mijn badtas en ren naar beneden. Ruben staat al buiten bij de auto.

‘Hè hè, ben je daar eindelijk?’ roept hij.

‘Wat nou, eindelijk?’ vraag ik.

‘Jij bent ook altijd zo sloom!’ lacht Ruben. Hij wrijft met één hand heel mijn haar door de war en geeft me een dreun tegen mijn schouder.

We stappen in en rijden naar het zwembad. Daar staat tante Noortje al op ons te wachten. Tante Noortje is een zus van papa, maar ze is ook de vriendin van mama. Wij mogen weleens bij haar logeren. Dat is zo gezellig! Zelfs Ruben vindt het daar leuk, want tante Noortje is heel stoer. Ze houdt van zwemmen, tennissen en zelfs van voetballen!

‘Hoi Christy! Zo, jongens, hebben jullie er zin in?’

Nou, dat hoeft ze niet te vragen. Tante Noortje slaat een arm om mijn schouders. ‘Kom op, we gaan naar binnen.’ In een wip zijn we omgekleed. We hadden onze zwembroek thuis al aangedaan.

Mama en tante Noortje zoeken een leuk plekje. Ze gooien hun badlakens over een paar stoelen en gaan zitten. Naast mij hoor ik een plons. De spetters vliegen om mijn oren. Snuivend komt Ruben weer boven. ‘Hé broertje, waar blijf je nou?’

Dat laat ik niet op me zitten. Ik ren naar de rand en maak een bommetje, vlak bij hem. Van Ruben geleerd. Hij springt boven op me en duwt me onder water. Ik ben niet bang, want Ruben is niet gemeen. Hij laat me altijd snel weer boven komen. En ik kan al zwemmen, hoor, ik

heb zelfs twee diploma's. Onder water zwemmen is helemaal niet eng meer. Vroeger wel. Zwemmen door het gat lukte me heel lang niet. Ik bleef niet lang genoeg onder water. Toen heeft Ruben heel vaak met mij geoefend en ineens lukte het.

'Tante Noortje, kom je niet?' roept Ruben.

'U', roept mama terug. Ruben trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op en kijkt om zich heen. Hij begrijpt, geloof ik, niet wat mama bedoelt. Ik wel, we moeten u tegen tante Noortje zeggen, maar dat vergeten we zo vaak. En zelf zegt ze er nooit iets van.

Tante Noortje springt op van haar stoel en plonst naast ons in het water. We zwemmen snel van haar weg, maar ze komt ons achterna. Als ze mij te pakken heeft, tilt ze me op en gooit me in het water terug. Met Ruben lukt dat niet zo goed meer. Die is daar al te groot voor.

Tante Noortje speelt een tijdje met ons. Dan gaat ze bij mama zitten. Wij blijven nog een poosje spelen. Dan klimmen we ook uit het water.

'Zo, hebben jullie lekker gezwommen?' vraagt mama.

Ze geeft ons een koek en een pakje drinken. We gaan op de grond zitten met een handdoek om ons heen geslagen. Mama en tante Noortje zitten met elkaar te praten. Maar plotseling wordt tante Noortje stil. Ik zie dat ze naar Ruben kijkt, heel lang. Ik kijk ook naar Ruben, maar ik zie niets bijzonders. Hij heeft zijn ene been opgetrokken en leunt met zijn elleboog op zijn knie. Het pakje drinken in zijn hand. Mama kijkt nu vragend naar tante Noortje.

Die draait haar hoofd langzaam om naar mama en gaat verder met praten. Ik voel me een beetje raar vanbinnen. Waarom keek tante Noortje zo naar Ruben? Nou ja, grote mensen, daar snap je toch niks van.

Zodra Ruben zijn eten en drinken opheeft, rent hij weer naar het water. Ik ga langzaam achter hem aan. Op de rand van het bad ga ik op mijn hurken zitten. Gek, ik heb ineens niet zo'n zin meer in zwemmen.

Ik hoor dat tante Noortje zachtjes iets tegen mama zegt, maar toch kan ik het horen.

'Wat heeft Ruben veel blauwe plekken op zijn benen!'

'Och ja', zegt mama, 'dat is zo'n wildebras!'

Tante Noortje ziet dat ik zit te luisteren en praat niet verder meer. Ze springt weer op. 'Gaan jullie mee van de hoge glijbaan?'

Met z'n drieën klimmen we de lange trap op. Mama gaat staan om goed naar ons te kunnen kijken. Ruben zit voor tante Noortje en ik voor Ruben. Hij legt zijn handen op mijn schouders en zet me klem tussen zijn benen. Zelf leunt hij achterover tegen tante Noortje aan. Zij houdt de stangen goed vast. 'Klaar?' roept ze.

'Ja!' gillen we allebei.

'Liggen, Luuk, plat, anders stoot je je hoofd in de bochten. Eén, twee, drie ...' telt tante Noortje. Dan laat ze los en daar sjezen we naar beneden. Het gaat hard! In de bochten vind ik het een beetje eng, maar wel leuk eng.

Voor ik het weet, plons ik in het water en Ruben en tante Noortje plonzen vlak achter mij. Ik wil ademhalen, maar

krijg een golf water binnen. Help! Ik begin te hoesten! Ruben pakt me onder mijn armen beet en tilt me boven water. 'Wat doe je nou, man? Je gaat toch niet voor de eerste keer van de glijbaan?'

Ik kan geen antwoord geven. Ruben schudt me een beet-je door elkaar. 'Ademhalen, Luuk!' roept hij. En eindelijk lukt dat weer.

'Ik deed per ongeluk mijn mond open', bibber ik.

'Ja, dat is duidelijk! Hé, je bent geen vis, hoor', plaagt Ruben mij.

Nu kan ik wel weer lachen. Ik kan er zelfs niet mee stoppen.

'O, hij heeft het weer', kreunt Ruben tegen tante Noortje, 'de slappe lach. Nou, dan kunnen wij nog wel een keer van de glijbaan, een ijsje gaan eten en een rondje wandelen, dan is het misschien over.' Hij zwemt naar de kant en hijst zich op aan de rand van het bad. Hoep, daar staat hij al op de kant. Ik kan dat niet zo goed, ik neem meestal het trapje, maar ik blijf oefenen, want ik wil het net zo goed kunnen als Ruben.

'Goed idee', roept tante Noortje, 'wie lust er een ijsje?'

Ik zwem vliegensvlug naar het trapje. Tante Noortje is al net zo lenig als Ruben. Ze loopt naar de stoelen en zoekt haar portemonnee. 'Jij ook één?' vraagt ze aan mama.

'Ja, lekker!'

Met z'n vieren lopen we naar het ijskraampje. Ik kijk op de kaart, ze hebben ook Magnums. Zou ik er één mogen of zal ik maar een Raket kiezen? Mama zegt altijd dat

we bescheiden moeten zijn. Nou, dan is Ruben dus niet bescheiden, want hij roept: 'Ik wil een Magnum!'

'Uh, uh, mág ik alstublieft een Magnum, Ruben!'

'Ja hoor', lacht Ruben, 'dat mag best van mij.' Mama grinnikt achter haar hand.

'Je weet best wat ik bedoel, jongeman!'

Ruben buigt zijn hoofd, hij doet net of hij heel verlegen is. 'Tante Noortje, zou ik alstublieft, misschien, graag een Magnum mogen?'

Ik moet altijd zo om Ruben lachen, hij kan zo gek doen!

'Vier Magnums', bestelt tante Noortje. 'Wit, Bruin of Gold?' vraagt de man in het kraampje.

'Wat is Gold?' fluister ik tegen Ruben. Hij vindt het vast weer dom dat ik het niet weet. 'Lekker', grapt Ruben.

Nu weet ik nog niks, maar gelukkig legt hij het uit. 'Het smaakt naar karamel en het heeft een gouden chocola-delaagje.' Mmm, ik ben dol op karamel. 'Doe mij maar Gold', zeg ik tegen de ijscoman.

Even later zitten we allemaal te genieten van ons ijsje.

Mama en tante Noortje praten weer met elkaar. Dat snap ik niet, als ik ga zitten praten, gaat mijn ijsje altijd lekken.

Dan zie ik dat tante Noortje weer zo zit te kijken naar Ruben. Ik doe het ook, maar ik zie nog steeds niks bijzonders. Alleen ziet hij wel een beetje wit, maar dat komt vast omdat het ijsje heel koud is. 'Gaat u weer mee in het water, tante Noortje?' vraag ik als we ons ijs op hebben.

‘Nee, gaan jullie maar samen, ik wil nu lekker bijpraten met mama. Ik kom zo wel weer.’ Ruben staat niet op, maar gaat op zijn handdoek liggen.

‘Ga je niet mee?’ vraag ik verbaasd.

‘Nee, ik heb even geen zin.’

Hè, geen zin? Ruben en geen zin, dat past niet bij elkaar.

Ruben heeft altijd zin, veel meer dan ik. Ik wil niet altijd sporten, ik vind het ook leuk om met lego te spelen.

Maar Ruben is het liefst de hele dag in beweging.

‘Kom op, zeg, je bent toch geen watje die niet zonder zijn broer in het water durft? Ik kom echt zo.’

Ik begrijp het echt niet. Ruben doet anders nooit zo ongeduldig tegen me.

Langzaam loop ik naar de badrand en ga zitten met mijn voeten in het water. Zo alleen is er niet veel aan. Zal ik even naar de stroomversnelling gaan of onder de sproeier of in het bubbelbad? Ik kijk achterom. Ruben ligt languit op zijn badlaken met zijn ogen dicht.

Ik sta weer op en ga toch maar naar mijn eigen badlaken.

‘Ik heb stripboeken meegenomen’, zegt tante Noortje.

‘Wil je er één lezen?’

Dat is leuk, tante Noortje heeft mooie stripboeken. Leerzaam, zegt ze altijd. Het gaat over geschiedenis. Op school leer ik dat nog niet. Ruben wel, maar door de stripboeken weet ik er toch al iets van af.

‘Ruben, wil jij er ook één?’ vraagt tante Noortje.

‘Nee, dank u, op school krijg ik genoeg te horen over geschiedenis.’

Na een poosje gaat hij overeind zitten. 'Geef me toch maar zo'n boek', mompelt hij.

Tante Noortje graait in haar tas en geeft hem een stripboek over Karel de Grote.

Als Ruben het uit heeft, klapt hij het boek dicht en trekt me aan mijn haar. 'Ga je mee, broertje? Wie het eerst in het water ligt!' Meteen holt hij weg. Ja, dat wint hij natuurlijk.

Ik leg mijn boek opzij en ren achter hem aan. Ik ben al lang blij dat Ruben weer samen wil spelen.

'Jongens, uit het water en aankleden! We gaan', roept mama.

Ik kijk op de klok, halfvijf is het. Ja, dan moeten we echt naar huis.

'Komt u bij ons eten, tante Noortje?' vraagt Ruben.

'Nou, als dat van je moeder mag, graag! Hoef ik lekker niet te koken.'

Wat zouden we gaan eten? Ik hoop friet.

Wij gaan met de auto terug, tante Noortje komt op de fiets achter ons aan. Papa is er al als we thuiskomen.

'Wat ben jij vroeg!' zegt mama.

'Ja, ik kreeg een vroegertje van de baas', lacht papa.

Wij moeten ook lachen, want papa is zelf de baas op zijn werk. Hij is directeur. Er werken nog drie andere mensen bij hem op kantoor. Af en toe komen ze wel eens bij ons barbe... dingetjes. 'Ruben, hoe heet het ook alweer, als je buiten vlees gaat bakken?'

‘Bar-be-cue-en’, zegt Ruben. O ja, zo noem je dat. Ze hebben weleens gezegd dat papa een aardige baas is, maar wel precies. Nou, dat geloof ik best. Thuis loopt papa altijd te roepen: ‘Ruben, ruim je kamer op. Luuk, wat heb je je lego weer laten slingeren!’

Het is heel gezellig aan tafel. Papa en tante Noortje zitten elkaar te plagen. Dat doen ze heel vaak. Gewoon grappig. Ruben en ik zitten nog te giechelen als papa uit de Bijbel wil gaan lezen. We kunnen er niet mee stoppen. ‘Jongens, nu eerbiedig’, zegt papa streng. ‘Ik wil gaan lezen.’

Met moeite houd ik mijn lachen in en probeer een ernstig gezicht te trekken, maar het lukt niet zo goed.

Na het eten gaat tante Noortje weer naar huis. ‘Denk erom, zusje, niet met vreemde mannen meegaan en niet op het ijs, hoor!’ roept papa haar na.

Verbaasd kijk ik op. Hè, niet op het ijs? Het is zomer! Tante Noortje geeft me een knipoog en papa zegt: ‘Grappje.’ Dan duikt hij achter zijn krant.

Ik zit even te denken wat ik zal gaan doen. Ruben is vandaag aan de beurt om mama te helpen met de afwas. Morgen ben ik weer aan de beurt. Ruben moppert er vaak op, maar ik vind het juist fijn, even met mama samen in de keuken. Ze luistert dan altijd heel goed naar wat ik te vertellen heb.

Ik loop naar de speelhoek en ga verder met mijn kasteel van lego.

Even later komen mama en Ruben de kamer binnen.

Hij blijft even staan en zegt dan: 'Ik ga naar mijn kamer, hoor. Ik hoef straks geen drinken.'

Mama kijkt hem onderzoekend aan en zegt dan: 'Oké. Moet ik niet iets boven brengen?'

'Nee', zegt Ruben, 'ik ga vroeg naar bed, ik ben een beetje moe van het zwemmen, denk ik.' Ruben en moe?

Dat is al de tweede keer vandaag. Hij zal toch niet ziek zijn? Ik kijk eens goed naar Rubens gezicht. Nee, niets te zien. Nou ja, het zal wel.